

## ספור על הקיפוד

נרשם מפי פפינו פלקונה, חייט בן 70 מהכפר Ozieri

לפני זמן רב בכפר עני ביותר חיו בעל ואישה עם ילדה אחת. הם היו עניים מאוד, המצוקה הייתה רבה, הבעל והאישה חלו שניהם ביחד.

תחילה נפטרה האישה ואחרי כן הבעל וכך נשארה ילדתם בודדה בכפר, יתומה.

הדודים, קרובים רחוקים של אבא ואמא שהיו רועים, לקחו את הילדה אליהם. הם העבירו אותה לאיזור כפרי בו חיו, והבטיחו להתייחס אליה טוב. במהרה נגוזו ההבטחות והיחס אל הנערה נעשה גרוע. היא לא קבלה את הנחוץ ביותר לחיים. נעשתה מדוכאת מן העבודה הרבה עד שלא יכלה לשאת זאת עוד. היא אמרה להם: "האם הבאתם אותי הנה על מנת לדכה אותי?"

"אל תהיי מפונקת", אמרו לה "ההורים שלך פנקו אותך אך כאן עליך לעבוד. אנחנו משלמים לך ואת צריכה לעבוד."

היא בכתה כל הזמן: "אבא ואימא, תחשבו עלי, מדוע השארתם אותי לבד עזובה?"

פעם כאשר בכתה כך, ראתה אישה, שהופיעה פתאום לידה ואמרה:

"בתי היקרה, למה את בוכה?" הנערה ספרה לה על סבלה: "הם מתייחסים אלי גרוע ביותר ואין לי עוד כוח. אני יתומה עניה, שאספו באומרם שיתייחסו אלי טוב, אך הם העמיסו עלי עבודה מעל לכוחותי ולא נותנים לי מספיק לאכול, את הנחוץ ביותר לא נותנים לי."

"אל תתיאשי, כי יש נשמה אחת שמתפללת בשבילך, אולי זאת נשמת אימך או של אביך, וזה ישנה את חייך. היי רגועה." "אה, אך בינתיים.. אמרה הנערה

"עכשיו..." אך האישה ההיא נעלמה.

הדודים נתנו לנערה לכבס את כל הבגדים. העמיסו אותם על עגלה על מנת להגיע אל הנחל: "אך איך אתגבר על כל הכביסה הזאת? הוי אלוהים!" נאנחה בדמעות, שנפלו על האדמה.

אך בהרימה את עיניה ראתה חיה מוזרה שירדה מן ההרים. חיה נוראית למראה, דמוית קיפוד, שעוקציה היו גדולים מאוד. היו לה עיניים שדמו לשני עודים בוערים. היא הגיעה אל הנערה ואמרה: "תגידי למה את בוכה?"

הנערה פחדה ממנה אך ספרה לה את סיפורה.

"לכי בתי", אמרה החיה "לכי לישון מתחת לעץ. כאשר תתעוררי, תמצאי שכל העבודה עשויה."

"אה, האם זה יתכן?" שאלה הנערה, אך הלכה לישון מתחת לעץ, עייפה מן הבכי. כאשר התעוררה, מצאה שכל העבודה נעשתה. הלכה לחפש את החיה ולא מצאה אותה.

ביום אחר הייתה צריכה להכין לחם. "איך אעשה זאת" אמרה "לעשות כל כך הרבה לחם? אתם צריכים לעזור לי אמרה לדודים." "לא ולא, אנחנו משלמים לך ואת צריכה לאפות לבד." הם היו רעים האנשים האלה, נכון? "האם לא הבטחתם לאבא ולאימא שלי! מדוע אתם מתייחסים אלי כך?" אמרה הנערה. "אה, אילו ירדה החיה ההיא, שהייתה כאן לא מזמן! היא צריכה להיות נשמה טובה." הלכה אל המקום ההוא והנה הקיפוד ירד מן ההר ואמר לה: "במקום ללוש הלילה, לכי למטה" ועוד כך אמר לה: "כאשר תקומי הכל יהיה עשוי."

"אתה באמת תעשה את זה?" "היי רגועה" אמר "רק תגידי לי עד כמה את מחבבת אותי." היא החלה לומר לו: "עד כמה... עד כמה...," הוא החל להתנפח ולהתנפח, העיניים הפכו כל כך גדולות, שנראו כמו שני עודים לוחטים. "עד כמה..." ולא יכלה לומר יותר. "אה, כבר תגידי לי, עוד תגידי לי!" אמר ונעלם. אבל הלחם היה מוכן.

עבודות הצמר - לכבסו, לטוות ולארוג. אמנם ראיתי כל זאת כאשר אימי עשתה זאת, אך אני איני יודעת לעשות בעצמי."

"הי, לכי מתחת לעץ ההוא" אמר. והיא נשכבה מתחת לעץ. היא כבסה עוד קודם את הצמר וניסתה לטוות אותו, אבל הקיפוד ואמר: "עזבי, אינני רוצה שתעשי זאת. תראי, נדאג גם לזאת." ושוב בקש ממנה: "תגידי לי עד כמה את מחבבת אותי" ותמיד התנפח והתנפח. והיא הסתכלה ומלמלה: "לבי, כמה אני יראה ממך. עד כמה..." ולא אמרה דבר נוסף. והיא נרדמה ושוב הכל נעשה. עשה לה את כל העבודה והלך לו.

והדודים המשיכו להתייחס אל הנערה גרוע, אך הקיפוד לא נראה עוד. "מה אעשה," אמרה הנערה "קיפוד שלי, אל תעשה לי דבר כזה, אל תעזוב אותי, אתה שעושה הכל, כבר אומר לך כל דבר שתרצה ובלבד שתעזור לי." והקיפוד ירד שוב ואמר: "אם לא תעשי מה שאמרתי לך, לא אוכל עוד לעזור לך. כאשר אני מתנפח, אני מצפה ממך למלה של עידוד ואת צריכה לומר אותה."

ואמר שוב: "תגידי לי עד כמה את מחבבת אותי." "עד כמה... עד כמה...עד כמה...עד כמה.. ולא הצליחה להגיד שום דבר נוסף, והקיפוד הלך ולא חזר. היא הייתה לגמרי מיואשת.

פתאום שוב הופיעה האישה, שכבר ראתה קודם: "בתי" אמרה "למה התייחסת כך אל הקיפוד? עכשיו לא ישוב עוד." "לא ישוב!.. אך מה אפשר לעשות?"

"אגיד לך מה עליך לעשות. עליך ללכת להרים שם למעלה, רחוק. בין ההרים עומד ארמון, ובארמון יש שער ועל ידו כלב שתמיד נובח. אל תפחדי ממנו. פתחי את השער והיכנסי" כך אמרה האישה. "כאשר תיכנסי, תמצאי שם אריה, שילך אחרך ויראה כאילו רוצה לבלוע אותך, אך הוא לא עושה שום דבר. אחרי כן" אמרה "תמצאי נחש, אחד הנחשים הגדולים ומכוערים, ונראה שרוצה לבלוע אותך. אל תפחדי, המשיכי ללכת. אז תעלי במדרגות ותפגשי בחיה רעה, שפותחת את פיה על מנת לבלוע

אחרי כן רצו הדודים שתכבס את המצעים. זה היה קשה ביותר עבור הילדה, כי צריך יה לעשות זאת על יד הנחל. קודם הכריחו אותה לכבס בגדים ועכשיו מצעים.

שוב ירד הקיפוד מלמעלה מן ההר ונעצר: "למה את בוכה?" "כי עכשיו הם רוצים שאכבס מצעים. כאשר הייתה לי אמא אף פעם לא כיבסתי מצעים, אפילו איני יודעת איך עושים זאת." כך ספרה הילדה לקיפוד. "עלי לעשות זאת, כי משלמים לי ורק עלי כל העבודה." אמר לה הקיפוד: "לכי, לכי, תשאירי לי את הכביסה, אחשוב מה לעשות. את תשכבי מתחת לעץ הזה" אמר שוב והלך. "לבי, מי היא הנשמה הטובה הזאת! אלוהים, תן לי לראותה" אמרה "זאת באמת צריכה להיות נשמה טובה, אך המראה הוא כה מכוער, למה? אבא ואימא היו יפים, אך החיה הזאת כן ממש..."

הקיפוד ירד מן ההר ושאל: "מצאת את הכל מוכן?" "כן" ענתה הנערה "אני מודה לך מאוד, אך מדוע המראה שלך כל כך מכוער? אני יראה מפניך." "רק תגידי לי עד כמה את מחבבת אותי" בקש ממנה שוב. בזמן שאמר "תגידי לי כמה את מחבבת אותי" הוא דבר בקול נעים לאוזן. "הו, איזה קול יפה, אך המראה מכוער!" אך הוא המשיך: "תגידי לי כמה את מחבבת אותי והתנפח.. והתנפח ונעשה אדיר. היא אמרה: "כמה... עד כמה...עד כמה..." ופחדה. הוא הלך לו שוב. כל זה באמת קרה.

ויום אחד... הוא עשה את כל העבודות האלה, ככל שיותר עבודה הספיק, יותר העמיסו ההם. אך חשבו: מה הוא סוד הנערה הזאת, אולי היא מהתלת בנו. אז נתנו לה לצבוע צמר אדום, לטוות ולארוג אותו. והיא: "איך אעשה כל זאת, אף פעם לא עשיתי עבודה כזאת. למה אתם נותנים לי עבודה שבחיים לא עשיתי?" אך הם בשלהם: "עליך לעשות אותה, כי אנחנו משלמים לך."

מיואשת לגמרי הלכה הנערה למקום ההוא ובכתה. והנה שוב ירד הקיפוד ושאל: "מדוע את בוכה?" "כי העמיסו עלי לעשות

אותך. את תלכי ישר, תלכי ישר" כך אמרה האישה "ועלי אל הקומה מעל. תמצאי שם שולחן ערוך, שם עומדת ארוחה מוכנה. השולחן הזה מחכה לך. אך לא תראי עדיין את הקיפוד. זהו ביתו של הקיפוד, תמצאי אותו באחד החדרים. עליך להסתובב בארמון הזה עד שתמצאי את הקיפוד במצב גרוע, הוא ימות אם לא תלכי אליו."

"הו, לבי! כל קרבן אעשה, כל דבר שתגידי לי. אך מי את, תגידי לי, את אמא שלי?" "לא, אני לא אימא שלך, אך אני מגנה עליך."  
אז הלכה הנערה אל הארמון ומצאה את הקיפוד, שמרגע לרגע התנפח והתנפח והביט בה בעיניים הלוהטות והיא פחדה שוב. אולם אמרה: "קיפודי שלי, לבי, כבר אני מחבבת ואוהבת אותך, עד כמה.. עד כמה שהלב..." ולא אמרה עוד דבר. כאשר שמע הקיפוד "עד כמה שהלב..." התפקע ומתוכו יצא נסיך גדול.  
"סוף-סוף נגמר העונש שלי!" אמר "את היית מוגנת על ידי נשמה טובה, אני מאמין שהייתה זו אמך, שאמרה שעלי להגן עליך. ואילולא הצלחתי להגן עליך, היית מתה." כך אמר הנסיך. "אני לא מת, כי את שחררת אותי, את הקיפוד שאת רואה... אני נסיך, שבמשך שבע שנים היה בעונש. עכשיו נלך, כי הארוחה מוכנה ואני בן של מלך ועלינו לאכול ביחד.